

това първо очертание на човѣчеството. Тя трѣбва да го наблюдава понѣ отъ минутата когато пукне у него първата луча на разумътъ. Може да се каже че нравственный животъ на дѣтето захваща съ първата усмивка, толкова сладка на родителскитѣ очи, толкова равнодушна за чуждитѣ, но толкова достойна за вниманието и очудванието на наблюдателя и философътъ които откриватъ въ нея измѣтването на една разумна душа. Въ нея се съзира вече единъ по горенъ языкъ отъ языкътъ и на най разумнитѣ и любими животви. Не е ли чудно да глѣдашь това създание толкова ниско, толкова безсилно, толкова заспало, да притежава вече този хубавъ языкъ на усмивката, която ще изражава по сетиъ най тънкитѣ и най деликатнитѣ разнообразни чувствуванія? Слѣдъ усмивката иде простиранието на ржцѣтъ; първото е знакъ на радостъ и щастие, второто е знакъ на привързанность. Ние виждаме дѣтето да захваща да усѣща себе си и да се приближава къмъ другитѣ, или да се отдалѣчава, когато мисли че съглежда знакъ на гнѣвъ и застрашавание. Никое отъ тѣзи малки движения не трѣбва да се прѣзира, ако знаемъ да виждаме въ тѣхъ диритѣ на личността. Тѣ ни каратъ да виждаме че дѣтето не е машина, нито растение, нито даже животно; едвамъ родено, то притежава и показва вече чртитѣ на родътъ си, то има една душа и една душа надарена съ чувства и воля. По тая причина, то не трѣбва да бжде само играчка на родителитѣ, прѣдмѣтъ за украшение и показвание, но едно създание достойно за лю-